SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 29. januarja 2008*

V zadevi C-275/06,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid (Španija) z odločbo z dne 13. junija 2006, ki je prispela na Sodišče 26. junija 2006, v postopku

Productores de Música de España (Promusicae)

proti

Telefónica de España SAU,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi V. Skouris, predsednik, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, G. Arestis in U. Lõhmus, predsedniki senatov, A. Borg Barthet, M. Ilešič, J. Malenovský (poročevalec), J. Klučka, E. Levits, A. Arabadjiev, sodniki, in C. Toader, sodnica,

* Jezik postopka: španščina.

generalna pravobranilka: J. Kokott,
sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 5. junija 2007,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Productores de Música de España (Promusicae) R. Bercovitz Rodríguez Cano, A. González Gozalo in J. de Torres Fueyo, odvetniki,

— za družbo Telefónica de España SAU M. Cornejo Barranco, procuradora, in R. García Boto in P. Cerdán López, odvetnika,

— za italijansko vlado I. M. Braguglia, zastopnik, skupaj s S. Fiorentinom, avvocato dello Stato,

— za slovensko vlado M. Remic in U. Steblovnik, zastopnici,

— za finsko vlado J. Heliskoski in A. Guimaraes-Purokoski, zastopnika,

— za vlado Združenega kraljestva Z. Bryanston-Cross, zastopnica, skupaj s S. Malyniczem, barrister,

— za Komisijo Evropskih skupnosti R. Vidal Puig in C. Docksey, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 18. julija 2007

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Direktive 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju) (UL L 178, str. 1), Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi (UL L 167, str. 10), in Direktive 2004/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine (UL L 157, str. 45, in popravek v UL 2004, L 195, str. 16) ter členov 17(2) in 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, razglašene 7. decembra 2000 v Nici (UL C 364, str. 1, v nadaljevanju: Listina).

2 Ta predlog je bil predstavljen v okviru spora med neprofitnim združenjem Productores de Música de España (Promusicae) (v nadaljevanju: Promusicae) in družbo Telefónica de España SAU (v nadaljevanju: Telefónica), ker slednja Promusicae, ki deluje za račun imetnikov pravic intelektualne lastnine, zbranih v tem združenju, ni razkrila osebnih podatkov glede uporabe interneta po povezavah, ki jih nudi Telefónica.

Pravni okvir

Mednarodno pravo

3 Del III Sporazuma o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine (v nadaljevanju: Sporazum TRIPS), ki je Priloga 1C k Sporazumu o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (WTO), sklenjenem v Marakešu 15. aprila 1994 in potrjenem s Sklepom Sveta 94/800/ES z dne 22. decembra 1994 o sklenitvi sporazumov, doseženih v Urugvajskem krogu večstranskih pogajanj (1986–1994), v imenu Evropske skupnosti, v zvezi z zadevami, ki so v njeni pristojnosti (UL L 336, str. 1), ima naslov „Uveljavljanje pravic intelektualne lastnine“. V tem delu je tudi člen 41(1) in (2), ki določa:

„1. Članice zagotovijo, da so postopki uveljavljanja pravic, določeni v tem delu, v njihovih zakonih taki, da omogočajo učinkovito ukrepanje proti kateremu koli dejanju poseganja v pravice intelektualne lastnine, ki jih vsebuje ta sporazum,

vključno s hitrimi sredstvi za preprečevanje poseganja in sredstvi, ki preprečujejo nadaljnja poseganja. Ti postopki se uporabljajo tako, da se izogiba nastajanju ovir pri legitimni trgovini in da se zagotovi varstvo pred zlorabami teh postopkov.

2. Postopki v zvezi z uveljavljanjem pravic intelektualne lastnine morajo biti pravični. Ne smejo biti po nepotrebnem zapleteni ali dragi ali postavljati nerazumne časovne omejitve ali povzročati neupravičene zamude."

4 V poglavju 2 navedenega dela III, naslovljenem „Civilni in upravni postopki ter sredstva", člen 42, ki nosi naslov „Pravični in enaki postopki", določa:

„Članice omogočajo imetnikom pravic v zvezi z uveljavljanjem vsake pravice intelektualne lastnine po tem sporazumu civilne sodne postopke […]."

5 Člen 47 Sporazuma TRIPS, naslovljen „Pravica do obvestila", določa:

„Članice lahko določijo, razen če je to v nesorazmerju s težo kršitve, da imajo sodne oblasti pravico odrediti, da kršilec imetnika pravice obvesti o istovetnosti tretjih oseb, ki so vpletene v proizvodnjo in promet blaga ali storitev, ki je predmet kršitve, in o njihovih poslovnih zvezah."

Pravo skupnosti

Predpisi v zvezi z informacijsko družbo in varstvom intelektualne lastnine, zlasti avtorske pravice

— Direktiva 2000/31

6 Člen 1 Direktive 2000/31 določa:

„1. Cilj te direktive je prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga z zagotavljanjem prostega pretoka storitev informacijske družbe med državami članicami.

2. Ta direktiva usklajuje, kolikor je to potrebno za dosego ciljev iz odstavka 1, nekatere nacionalne določbe o storitvah informacijske družbe glede notranjega trga, sedeža ponudnikov storitev, komercialnih sporočil, elektronskih pogodb, odgovornosti posrednikov, kodeksov ravnanja, izvensodnih poravnav sporov, sodnega varstva in sodelovanja med državami članicami.

3. Ta direktiva dopolnjuje pravo Skupnosti, ki se uporablja za storitve informacijske družbe, in ne posega v stopnjo varstva, še posebno ne javnega zdravja in varstva

interesov potrošnikov, kakor izhaja iz pravnih aktov Skupnosti in nacionalne zakonodaje za njihovo izvajanje, če to ne omejuje svobode zagotavljanja storitev informacijske družbe.

[…]

5. Ta direktiva se ne uporablja za:

[…]

(b) vprašanja v zvezi s storitvami informacijske družbe, ki jih zajemata direktivi 95/46/ES in 97/66/ES;

[…]“

7 V skladu s členom 15 Direktive 2000/31 velja:

„1. Države članice ponudnikom glede opravljanja storitev iz členov 12, 13 in 14 ne predpišejo splošne obveznosti za nadzor podatkov pri njihovem prenosu ali shranjevanju, pa tudi ne za dejavno raziskovanje okoliščin, na podlagi katerih se domneva, da gre za nezakonito dejavnost.

2. Države članice lahko določijo, da morajo ponudniki storitev informacijske družbe nemudoma obvestiti pristojne organe o domnevnih nezakonitih dejavnostih ali podatkih prejemnikov njihove storitve ali da morajo pristojnim organom na zahtevo sporočiti podatke, na podlagi katerih je možno identificirati prejemnike njihove storitve, s katerimi so sklenili dogovore o shranjevanju."

8 Člen 18 Direktive 2000/31 določa:

„1. Države članice zagotovijo, da sodno varstvo, ki ga predvideva nacionalno pravo glede dejavnosti storitev informacijske družbe, omogoča hitro sprejetje ukrepov, vključno z začasnimi ukrepi, namenjenimi ustavitvi domnevne kršitve in preprečitvi nadaljnjega oškodovanja zadevnih interesov.

[…]"

— Direktiva 2001/29

9 Glede na člen 1(1) Direktive 2001/29 ureja ta direktiva pravno varstvo avtorske in sorodnih pravic v okviru notranjega trga s posebnim poudarkom na informacijski družbi.

10 V skladu s členom 8 Direktive 2001/29 velja:

„1. Države članice predvidijo ustrezne sankcije in pravna sredstva v zvezi s kršitvami pravic in obveznosti, ki jih določa ta direktiva, in sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da se [te] sankcije in pravna sredstva uporabljajo. Takšne sankcije so učinkovite, sorazmerne in odvračilne.

2. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe za zagotovitev, da lahko imetniki pravic, katerih interesi so prizadeti s kršitvijo na njenem območju, vložijo odškodninsko tožbo in/ali zahtevajo sodno odredbo ter, kjer je to potrebno, zaplembo gradiva, ki je predmet kršitve, pa tudi naprav, izdelkov ali komponent iz člena 6(2).

3. Države članice zagotovijo, da imetniki pravic lahko zahtevajo sodno odredbo proti posrednikom, katerih storitve uporablja tretja stranka in s tem krši avtorske ali sorodne pravice.“

11 Člen 9 Direktive 2001/29 določa:

„Ta direktiva ne vpliva na predpise, ki zadevajo zlasti patentne pravice, blagovne znamke, pravice iz modela, patenta s skrajšanim trajanjem, topografijo polprevodniških izdelkov, tipov pisav, pogojni dostop, dostop do kabla, zaščito narodnih

bogastev, zahteve po pravnem deponiranju, zakone o omejujočem ravnanju in nelojalni konkurenci, trgovske skrivnosti, varnost, zaupnost, varstvo podatkov in zasebnost, dostop do javnih dokumentov, pogodbeno pravo."

— Direktiva 2004/48

12 Člen 1 Direktive 2004/48 določa:

„Ta direktiva se nanaša na ukrepe, postopke in pravna sredstva, ki so potrebna za zagotovitev uveljavitve pravic intelektualne lastnine. […]"

13 V skladu s členom 2 Direktive 2004/48 velja:

„[…]

3. Ta direktiva ne vpliva na:

(a) določbe Skupnosti, ki urejajo materialno pravo intelektualne lastnine, Direktivo 95/46/ES, Direktivo 1999/93/ES ali Direktivo 2000/31/ES na splošno in zlasti na člene [od] 12 do 15 Direktive 2000/31/ES;

(b) mednarodne obveznosti držav članic in predvsem na Sporazum TRIPS, vključno s tistimi, ki se nanašajo na kazenske postopke in kazni;

(c) nacionalne določbe držav članic v zvezi s kazenskimi postopki ali kaznimi v zvezi s kršitvami pravic intelektualne lastnine.“

14 Člen 3 Direktive 2004/48 določa:

„1. Države članice predvidijo ukrepe, postopke in pravna sredstva, potrebne za zagotovitev uveljavitve pravic intelektualne lastnine, ki jih zajema ta direktiva. Ti ukrepi, postopki in pravna sredstva so pošteni in pravični in niso po nepotrebnem zapleteni ali dragi in ne vsebujejo nerazumnih časovnih rokov ali neupravičenih zamud.

2. Ti ukrepi, postopki in pravna sredstva so tudi dejanski, sorazmerni in odvračilni in se uporabljajo na tak način, da se izogibajo ustvarjanju ovir za zakonito trgovino in zagotavljajo zaščito pred zlorabo.“

15 Člen 8 Direktive 2004/48 določa:

„1. Države članice zagotovijo, da lahko v okviru postopkov v zvezi s kršitvijo pravice intelektualne lastnine in na podlagi utemeljene in sorazmerne zahteve vlagatelja

pristojni sodni organi odredijo, da informacije o izvoru in distribucijskih omrežjih blaga ali storitev, ki kršijo pravico intelektualne lastnine, priskrbi kršitelj in/ali katera koli druga oseba, za katero se ugotovi, da:

(a) poseduje v komercialnem obsegu blago, ki je predmet kršitve;

(b) uporablja v komercialnem obsegu storitve, ki so predmet kršitve;

(c) zagotavlja v komercialnem obsegu storitve, uporabljene v dejavnostih, ki so predmet kršitve;

ali

(d) za katero je oseba iz točke (a), (b) ali (c) navedla, da je bila vpletena v proizvodnjo, izdelavo ali distribucijo blaga ali opravljanje storitev.

2. Informacije iz odstavka 1 vključujejo, kot je ustrezno:

(a) imena in naslove proizvajalcev, izdelovalcev, distributerjev, dobaviteljev in drugih prejšnjih imetnikov blaga ali storitev, kakor tudi predvidenih trgovcev na debelo in na drobno;

(b) informacije o proizvedenih, izdelanih, dostavljenih, prejetih ali naročenih količinah, pa tudi o cenah, doseženih za zadevno blago ali storitve.

3. Odstavka 1 in 2 se uporabljata brez poseganja v druge zakonske določbe, ki:

(a) dodeljujejo imetniku pravice pravico do prejemanja celovitejših informacij;

(b) urejajo uporabo informacij, ki se sporočajo na podlagi tega člena, v civilnih in kazenskih postopkih;

(c) urejajo odgovornost za zlorabo pravice do informacij; ali;

(d) dajejo možnost za zavrnitev dajanja informacij, ki bi prisilile osebo iz odstavka 1, da bi priznala svoje lastno sodelovanje ali sodelovanje svojih ožjih sorodnikov pri kršitvi pravice intelektualne lastnine;

ali

(e) urejajo varstvo zaupnosti virov informacij ali obdelavo osebnih podatkov.“

Predpisi glede varstva osebnih podatkov

— Direktiva 95/46/ES

16 Člen 2 Direktive 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, str. 31) določa:

„V tej direktivi:

(a) ‚osebni podatek' pomeni katero koli informacijo, ki se nanaša na določeno ali določljivo fizično osebo (posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki); določljiva oseba je tista, ki se lahko neposredno ali posredno identificira, predvsem s sklicevanjem na identifikacijsko številko ali na enega ali več dejavnikov, ki so značilni za njeno fizično, fiziološko, duševno, ekonomsko, kulturno ali socialno identiteto;

(b) ‚obdelava osebnih podatkov' (obdelava) pomeni kakršen koli postopek ali niz postopkov, ki se izvajajo v zvezi z osebnimi podatki z avtomatskimi sredstvi ali brez njih, kakršno je zbiranje, beleženje, urejanje, shranjevanje, prilagajanje ali

predelava, iskanje, posvetovanje, uporaba, posredovanje s prenosom, širjenje ali drugo razpolaganje, prilagajanje ali kombiniranje, blokiranje, izbris ali uničenje;

[…]“

17 V členu 3 Direktive 95/46 je določeno:

„1. Ta direktiva se uporablja za obdelavo osebnih podatkov v celoti ali delno z avtomatskimi sredstvi in za drugačno obdelavo kakor z avtomatskimi sredstvi za osebne podatke, ki sestavljajo del zbirke ali so namenjeni sestavljanju dela zbirke.

[…]“

18 Člen 7 Direktive 95/46 določa:

„Države članice določijo, da se lahko osebni podatki obdelujejo samo, če:

[…]

(f) je obdelava potrebna zaradi zakonitih interesov, za katere si prizadeva upravljavec ali tretja stranka ali stranke, ki so jim osebni podatki posredovani, razen kadar nad takimi interesi prevladajo temeljne pravice in svoboščine posameznika, na katerega se osebni podatki nanašajo, ki se varujejo na podlagi člena 1(1).“

19 Člen 8 Direktive 95/46 določa:

„1. Države članice prepovejo obdelavo osebnih podatkov, ki kažejo na rasni ali etnični izvor, politična mnenja, verska ali filozofska prepričanja, pripadnost sindikatu, in obdelavo podatkov v zvezi z zdravjem ali spolnim življenjem.

2. Odstavek 1 se ne uporablja, kadar:

[…]

(c) je obdelava potrebna za varstvo življenjskih interesov posameznika, na katerega se osebni podatki nanašajo, ali druge osebe, kadar posameznik, na katerega se osebni podatki nanašajo, fizično ali pravno ni sposoben dati svoje privolitve;

[…]“

20 V skladu s členom 13 Direktive 95/46 velja:

„1. Države članice lahko sprejmejo predpise za omejitev obsega obveznosti in pravic, opredeljenih v členih 6(1), 10, 11(1), 12 in 21, kadar taka omejitev predstavlja potrebni ukrep za zaščito:

(a) državne varnosti;

(b) obrambe;

(c) javne varnosti;

(d) preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja in pregona kaznivih dejanj ali kršitve etike za zakonsko urejene poklice;

(e) pomembnega gospodarskega ali finančnega interesa države članice ali Evropske unije, vključno z denarnimi, proračunskimi in davčnimi zadevami;

(f) spremljanja, pregledovanja ali urejanja, povezanega, četudi občasno, z izvajanjem javne oblasti v primerih iz (c), (d) in (e);

(g) posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ali pravic in svoboščin drugih.

[…]“

— Direktiva 2002/58/ES

21 Člen 1 Direktive 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnosti in elektronskih komunikacijah) (UL L 201, str. 37) določa:

„1. Ta direktiva usklajuje določbe držav članic, ki so potrebne za zagotovitev enakovredne ravni varstva temeljnih pravic in svoboščin ter zlasti pravice do zasebnosti v zvezi z obdelavo osebnih podatkov na področju elektronskih komunikacij in za zagotovitev prostega pretoka takih podatkov ter elektronske komunikacijske opreme in storitev v Skupnosti.

2. Določbe te direktive podrobno opredeljujejo in dopolnjujejo Direktivo 95/46/ES za namene, navedene v odstavku 1. […]

3. Ta direktiva se ne uporablja za dejavnosti, ki so zunaj obsega Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti, kot na primer tiste, zajete v oddelkih V in VI Pogodbe o Evropski uniji in v vsakem primeru za dejavnosti v zvezi z javno varnostjo, obrambo, državno varnostjo (vključno [z] gospodarsko blaginjo države, kadar se dejavnosti nanašajo na zadeve v zvezi z državno varnostjo) ter dejavnosti države na področju kazenskega prava."

22 Člen 2 Direktive 2002/58 določa:

„Razen če je drugače določeno, se uporabijo opredelitve pojmov iz Direktive 95/46/ES in Direktive 2002/21/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (Okvirna direktiva) […].

Uporabijo se tudi naslednje opredelitve pojmov:

[…]

(b) ‚podatki o prometu' pomenijo katere koli podatke, obdelane za namen prenosa sporočila po elektronskem komunikacijskem omrežju ali zaradi zaračunavanja tega sporočila;

[…]

(d) ‚sporočilo' (komunikacija) pomeni vsak podatek, ki se izmenjuje ali prenaša med končnim številom strank s pomočjo javno razpoložljive elektronske komunikacijske storitve. To ne vključuje nobenih podatkov, prenesenih javnosti kot del radiodifuzijske storitve prek elektronskega komunikacijskega omrežja, razen v obsegu, v katerem se da podatek povezati s prepoznavnim naročnikom ali uporabnikom, ki ga prejme;

[…]"

23 Člen 3 Direktive 2002/58 določa:

„1. Ta direktiva se uporabi za obdelavo osebnih podatkov v zvezi z zagotavljanjem javno razpoložljivih elektronskih komunikacijskih storitev v javnih komunikacijskih omrežjih v Skupnosti.

[…]"

24 Člen 5 Direktive 2002/58 določa:

„1. Države članice s svojo nacionalno zakonodajo zagotovijo zaupnost sporočil in s tem povezanih podatkov o prometu, ki se pošiljajo prek javnega komunikacijskega

omrežja in javno razpoložljivih elektronskih komunikacijskih storitev. Zlasti prepovejo vsem osebam razen uporabnikom, da poslušajo, prisluškujejo, shranjujejo ali na druge načine prestrezajo ali nadzirajo komunikacije (sporočila) in z njimi povezane podatke o prometu, brez privolitve zadevnih uporabnikov, razen kadar je to zakonsko dovoljeno v skladu s členom 15(1). Ta odstavek ne preprečuje tehničnega shranjevanja, ki je potrebno za prenos sporočila, brez vpliva na načelo zaupnosti.

[…]“

25 Člen 6 Direktive 2002/58 določa:

„1. Podatki o prometu, ki se nanašajo na naročnike in uporabnike in ki jih je ponudnik javnega komunikacijskega omrežja ali javno razpoložljive elektronske komunikacijske storitve obdelal in shranil, morajo biti izbrisani ali predelani v anonimne, potem ko niso več potrebni za namen prenosa sporočila, kar ne vpliva na odstavke 2, 3 in 5 tega člena in člena 15(1).

2. Podatki o prometu, potrebni za namene zaračunavanja naročnikom in plačil za medsebojne povezave, se lahko obdelujejo. Taka obdelava je dovoljena samo do poteka obdobja, med katerim se lahko obračun zakonito izpodbija ali sprožijo postopki za pridobitev plačila.

3. Za namen trženja elektronskih komunikacijskih storitev ali zagotovitve storitev z dodano vrednostjo lahko ponudnik javno razpoložljive elektronske komunikacijske storitve obdela podatke iz odstavka 1 v obsegu in trajanju, ki sta potrebna za takšne storitve ali trženje, če naročnik ali uporabnik, na katerega se podatki nanašajo, da privolitev. Uporabnikom ali naročnikom je dana možnost, da kadar koli umaknejo privolitev za obdelavo podatkov o prometu.

[…]

5. Obdelava podatkov o prometu mora biti v skladu z odstavki 1, 2, 3 in 4 omejena na osebe, ki delujejo pod nadzorom ponudnikov javnih komunikacijskih omrežij in javno razpoložljivih elektronskih komunikacijskih storitev in ki skrbijo za zaračunavanje ali upravljanje prometa, se odzivajo na povpraševanje porabnikov, odkrivajo prevare, tržijo elektronske komunikacijske storitve ali zagotavljajo storitve z dodano vrednostjo, pri čemer mora biti ta obdelava omejena na to, kar je potrebno za namene takšnih dejavnosti.

6. Uporaba odstavkov 1, 2, 3 in 5 ne sme vplivati na možnost, da so pristojni organi seznanjeni s podatki o prometu v skladu z veljavno zakonodajo, in sicer z namenom reševanja sporov, zlasti sporov v zvezi z medsebojnim povezovanjem ali zaračunavanjem.“

26 V skladu s členom 15 Direktive 2002/58 velja:

„1. Države članice lahko sprejmejo zakonske ukrepe, s katerimi omejijo obseg pravic in obveznosti, določenih v členu 5, členu 6, členu 8(1), (2), (3) in (4) ter členu 9 te direktive, kadar takšna omejitev pomeni potreben, primeren in ustrezen ukrep znotraj demokratične družbe za zaščito državne varnosti (to je državne varnosti), obrambe, javne varnosti in preprečevanje, preiskovanje, odkrivanje in pregon kriminalnih dejanj ali nedovoljene uporabe elektronskega komunikacijskega sistema iz člena 13(1) Direktive 95/46/ES. V ta namen lahko države članice med drugim sprejmejo zakonske ukrepe, ki določajo zadrževanje podatkov za določeno obdobje, upravičeno iz razlogov iz tega odstavka. Vsi ukrepi iz tega odstavka so v skladu s splošnimi načeli zakonodaje Skupnosti, vključno s tistimi iz člena 6(1) in (2) Pogodbe o Evropski uniji.

[…]“

27 Člen 19 Direktive 2002/58 določa:

„Direktiva 97/66/ES se razveljavi z dnem iz člena 17(1).

Sklici na razveljavljeno direktivo se razumejo kot sklici na to direktivo.“

Nacionalno pravo

28 Člen 12 zakona 34/2002 o storitvah informacijske družbe in elektronskega poslovanja (Ley 34/2002 de servicios de la sociedad de la información y de comercio electrónico) z dne 11. julija 2002 (BOE št. 166 z dne 12. julija 2002, str. 25388, v nadaljevanju: LSSI), naslovljen „Dolžnost shranjevanja podatkov o prometu v zvezi z elektronskimi povezavami“, določa:

„1. Operaterji elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev, ponudniki dostopov do telekomunikacijskih omrežij ter ponudniki storitev gostovanja morajo podatke o povezavah in prometu, nastale na podlagi sporočil, ki se pridobijo med opravljanjem storitve informacijske družbe, hraniti do dvanajst mesecev v obsegu, ki je določen v tem členu in v ustreznih izvedbenih predpisih.

2. […] Operaterji elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev in ponudniki storitev, na katere se nanaša ta člen, ne smejo shranjenih podatkov uporabiti v druge namene, kot so tisti, navedeni v naslednjem odstavku, ali tisti, ki so dovoljeni z zakonom, in morajo sprejeti ustrezne varnostne ukrepe, da se preprečita izguba ali sprememba podatkov in nepooblaščen dostop do njih.

3. Podatki se shranjujejo, da bi se lahko uporabili v okviru kazenskopravne preiskave ali za zaščito javne varnosti in za nacionalno obrambo. Na podlagi zahtevka so na

razpolago sodnikom ali sodiščem ali državnemu tožilstvu. Sporočanje teh podatkov varnostnim službam in organom se izvaja v skladu z določbami o varstvu podatkov.

[…]“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

29 Promusicae je nepridobitno združenje, ki povezuje producente in založnike glasbenih in avdiovizualnih posnetkov. Z dopisom z dne 28. novembra 2005 je pri Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid (trgovinsko sodišče št. 5 iz Madrida) zoper družbo Telefónica – gospodarska družba, ki se ukvarja zlasti s ponujanjem dostopa do interneta – vložilo predlog za izdajo začasne odredbe.

30 Promusicae je zahtevalo, naj se družbi Telefónica naloži razkritje imen in naslovov nekaterih oseb, ki jim slednja zagotavlja dostop do interneta in katerih „IP naslov“ ter datum in ura povezave so znani. Po mnenju združenja Promusicae te osebe uporabljajo program izmenjave arhivov (t. i. „peer to peer“ ali „P2P“), imenovan „KaZaA“, in omogočajo dostop do zvočnih zapisov iz datoteke za skupno uporabo, katerih pravice materialnega izkoriščanja imajo člani Promusicae.

31 Promusicae je pred predložitvenim sodiščem trdilo, da so uporabniki programa KaZaA vpleteni v nelojalno konkurenco in kršijo pravice intelektualne lastnine. Promusicae je torej zahtevalo predložite zgoraj navedenih podatkov, da bi lahko zoper zadevne osebe sprožilo civilne postopke.

32 Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid je s sklepom z dne 21. decembra 2005 ugodilo zahtevi Promusicae v zvezi z začasno odredbo.

33 Telefónica je zoper ta sklep vložila ugovor in trdila, da je v skladu z LSSI predložitev podatkov, ki ga zahteva Promusicae, dopustna le v okviru kazenskopravne preiskave ali za zaščito javne varnosti in za nacionalno obrambo, ne pa v okviru civilnega postopka ali iz naslova začasne odredbe v zvezi s takim postopkom. Promusicae je zatrjevalo, da je treba člen 12 LSSI razlagati v skladu z več določbami direktiv 2000/31, 2001/29 in 2004/48 in s členoma 17(2) in 47 Listine, na podlagi katerih državam članicam ni omogočeno, da zgolj iz razlogov, določenih v navedenem zakonu, omejijo dolžnost sporočanja zadevnih podatkov.

34 V teh okoliščinah je Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid prekinilo postopek in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali pravo Skupnosti ter zlasti člena 15(2) in 18 Direktive [2000/31], člen 8(1) in (2) Direktive [2001/29], člen 8 Direktive [2004/48] ter člena 17(2) in 47 Listine […] omogočajo državam članicam, da obveznost operaterjev elektronskih

komunikacijskih omrežij in storitev, ponudnikov dostopa do telekomunikacijskih omrežij in ponudnikov storitev gostovanja – da hranijo in dajo na razpolago podatke o povezavah in prometu, ki so pridobljeni med opravljanjem storitev informacijske družbe – omejijo na kazenskopravno preiskavo ali na zaščito javne varnosti in na nacionalno obrambo, pri tem pa izključijo civilnopravne postopke?“

Dopustnost vprašanja

35 Italijanska vlada v pisnih stališčih trdi, da navedbe iz točke 11 predložitvene odločbe kažejo na to, da bi bilo zastavljeno vprašanje utemeljeno le v primeru, ko bi se nacionalna ureditev iz postopka v glavni stvari razlagala tako, da omejuje obveznost razkritja osebnih podatkov na področje kazenskopravnih preiskav ali na zaščito javne varnosti in nacionalno obrambo. Ker naj predložitveno sodišče ne bi izključilo možnosti, da se ta ureditev razlaga tako, da ne vsebuje te omejitve, je torej to vprašanje po mnenju te vlade hipotetično in naj ne bi bilo dopustno.

36 Glede tega je treba opozoriti, da v okviru sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, kot ga določa člen 234 ES, le nacionalno sodišče, pred katerim poteka spor in ki je pristojno za izdajo sodne odločbe, ob upoštevanju posebnosti spora, ki poteka pred njim, presodi o nujnosti sprejetja predhodne odločbe za izdajo sodbe ter o pomembnosti vprašanj, ki jih zastavi Sodišču (sodba z dne 14. decembra 2006 v zadevi Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, ZOdl., str. I-11987, točka 16 in navedena sodna praksa).

37 Ker se vprašanja, ki jih postavijo nacionalna sodišča, nanašajo na razlago določbe prava Skupnosti, je torej Sodišče načeloma zavezano, da odloči o vprašanju, razen če je očitno, da predlog za sprejetje predhodne odločbe v resnici stremi k izzvanju odločitve Sodišča s konstruiranim sporom ali k oblikovanju posvetovalnih mnenj o splošnih ali hipotetičnih vprašanjih, da zaprošena razlaga prava Skupnosti ni v nikakršni povezavi z resničnostjo ali s predmetom spora ali da Sodišče nima na voljo dejanskih ali pravnih elementov, ki so nujni za ustrezen odgovor na nanj naslovljena vprašanja (glej zgoraj navedeno sodbo Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, točka 17).

38 Sicer je v zvezi z razdelitvijo odgovornosti v okviru sistema sodelovanja, ki ga določa člen 234 ES, res, da so za razlago nacionalnih določb pristojna nacionalna sodišča in ne Sodišče in da slednje ni pristojno, da bi se v okviru postopka, ki je bil uveden na podlagi tega člena, izreklo o združljivosti pravnih norm notranjega prava z določbami prava Skupnosti. Vendar pa je Sodišče pristojno, da predložitvenemu sodišču predloži vse napotke za razlago prava Skupnosti, ki slednjemu lahko omogočijo presojo skladnosti notranjih pravnih pravil z ureditvijo Skupnosti (glej v tem smislu sodbi z dne 19. septembra 2006 v zadevi Wilson, C-506/04, ZOdl., str. I-8613, točki 34 in 35, in z dne 6. marca 2007 v združenih zadevah Placanica in drugi, C-338/04, C-359/04 in C-360/04, ZOdl., str. I-1891, točka 36).

39 Vendar pa glede tega predloga za sprejetje predhodne odločbe iz obrazložitve navedene odločbe očitno izhaja, da predložitveno sodišče meni, da je razlaga člena 12 LSSI odvisna od skladnosti tega predpisa z določbami prava Skupnosti, ki jih je treba upoštevati, in torej od razlage navedenih določb, ki se zahteva od Sodišča. Ker je rešitev spora o glavni stvari vezana na to razlago, zastavljeno vprašanje očitno ni hipotetično, tako da razloga nedopustnosti, ki ga navaja italijanska vlada, ni mogoče sprejeti.

40 Zato je predlog za sprejetje predhodne odločbe dopusten.

Vprašanje za predhodno odločanje

41 Predložitveno sodišče z vprašanjem za predhodno odločanje sprašuje, ali je treba pravo Skupnosti in zlasti direktive 2000/31, 2001/29 in 2004/48, brane tudi v povezavi s členoma 17 in 47 Listine, razlagati tako, da državam članicam nalagajo, da za zagotovitev učinkovitega varstva avtorske pravice določijo obveznost sporočanja osebnih podatkov v okviru civilnega postopka.

Uvodne ugotovitve

42 Čeprav je predložitveno sodišče svoje vprašanje formalno omejilo na razlago direktiv 2000/31, 2001/29 in 2004/48 ter Listine, ta okoliščina ne more biti ovira za to, da bi Sodišče podalo vse elemente razlage prava Skupnosti, ki bi bili lahko koristni za presojo v zadevi, ki mu je bila predložena, ne glede na to, ali se predložitveno sodišče v svojem vprašanju sklicuje na to (glej sodbo z dne 26. aprila 2007 v zadevi Alevizos, C-392/05, ZOdl., str. I-3505, točka 64 in navedena sodna praksa).

43 Takoj je treba omeniti, da je namen določb prava Skupnosti, kot so navedene v zastavljenem vprašanju, da države članice zagotovijo, zlasti v informacijski družbi, učinkovito varstvo intelektualne lastnine in še zlasti avtorske pravice, kar zahteva Promusicae v postopku v glavni stvari. Vendar pa se predložitveno sodišče opira na predpostavko, v skladu s katero so obveznosti, ki izhajajo iz prava Skupnosti, ki zahteva to varstvo, lahko v okviru nacionalnega prava oslabljene z določbami člena 12 LSSI.

44 Čeprav je ta zakon leta 2002 v notranje pravo prenesel določbe Direktive 2000/31, ni sporno, da je namen člena 12 tega zakona izvajanje pravil varstva zasebnega življenja, kar je naloženo tudi s pravom Skupnosti na podlagi direktiv 95/46 in 2002/58; zadnjenavedena direktiva je direktiva o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij, ki je obravnavano v postopku v glavni stvari.

45 Prav tako ni sporno, da sporočanje imen in naslovov nekaterih uporabnikov programa KaZaA, za katero je zaprosilo Promusicae, v postopku v glavni stvari vključuje uporabo osebnih podatkov, to je podatkov o določenih ali določljivih fizičnih osebah, v skladu z opredelitvijo iz člena 2(a) Direktive 95/46 (glej v tem smislu sodbo z dne 6. novembra 2003 v zadevi Lindqvist, C-101/01, ZOdl., str. I-12971, točka 24). To sporočanje informacij, ki so po mnenju Promusicae shranjene pri Telefónica – čemur slednja ne ugovarja –, pomeni obdelavo osebnih podatkov v skladu s členom 2, prvi odstavek, Direktive 2002/58, v povezavi s členom 2(b) Direktive 95/46. Priznati je torej treba, da navedeno sporočanje spada na področje uporabe Direktive 2002/58, pri čemer je treba poudariti, da skladnost gostovanja z zahtevami zadnjenavedene direktive ni predmet obravnave v sporu o glavni stvari.

46 V teh okoliščinah je treba najprej preveriti, ali Direktiva 2002/58 izključuje možnost, da države članice za zagotovitev učinkovitega varstva avtorske pravice določijo obveznost sporočanja osebnih podatkov, ki bo imetnikom avtorske pravice omogočila, da sprožijo civilni sodni postopek na podlagi obstoja te pravice. V primeru nikalnega odgovora bi bilo nato treba preveriti, ali iz treh direktiv, ki jih je izrecno navedlo predložitveno sodišče, neposredno izhaja, da so države članice dolžne določiti tako obveznost. Končno, če bi bil izid drugega preverjanja prav tako negativen, bi bilo treba za ustrezen odgovor predložitvenemu sodišču preveriti – na podlagi sklicevanj predložitvenega sodišča na Listino –, ali bi v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, druga pravila prava Skupnosti lahko zahtevala drugačno razumevanje treh navedenih direktiv.

Direktiva 2002/58

47 Predpisi člena 5(1) Direktive 2002/58 določajo, da morajo države članice zagotoviti zaupnost sporočil in s tem povezanih podatkov o prometu, ki se pošiljajo po javnem komunikacijskem omrežju in javno razpoložljivih elektronskih komunikacijskih storitev. Zlasti morajo prepovedati vsem osebam, razen uporabnikom, shranjevanje teh podatkov brez privolitve zadevnih uporabnikov. Izjeme veljajo za osebe, ki jim je to zakonsko dovoljeno v skladu s členom 15(1) te direktive, in za tehnično shranjevanje, ki je potrebno za prenos sporočila. Poleg tega glede podatkov o prometu člen 6(1) Direktive 2002/58 določa, da morajo biti shranjeni podatki izbrisani ali predelani v anonimne, potem ko niso več potrebni za namen prenosa sporočila, kar ne vpliva na odstavke 2, 3 in 5 tega člena in člena 15(1) te direktive.

48 Prvič, v zvezi z odstavki (2), (3) in (5) navedenega člena 6, ki določa obdelavo podatkov o prometu glede na zahteve, vezane na dejavnosti zaračunavanja storitev, njihovega trženja ali opravljanja storitev z dodano vrednostjo, te določbe ne zadevajo sporočanja teh podatkov drugim osebam kot tistim, ki delujejo pod nadzorom ponudnikov javnih komunikacijskih omrežij in javno razpoložljivih elektronskih komunikacijskih storitev. Določbe člena 6(6) Direktive 2002/58 zadevajo zgolj spore med ponudniki in uporabniki, ki se nanašajo na razloge za gostovanje v zvezi z dejavnostmi iz drugih določb tega člena. Ker se določbe navedenega člena torej ne nanašajo na položaj, v katerem je Promusicae v okviru postopka v glavni stvari, se ne upoštevajo pri presoji tega položaja.

49 Drugič, glede člena 15(1) Direktive 2002/58 je treba poudariti, da v skladu s to določbo države članice lahko sprejmejo zakonske ukrepe, s katerimi omejijo obseg zlasti obveznosti zagotavljanja zaupnosti podatkov o prometu, kadar takšna omejitev pomeni potreben, primeren in ustrezen ukrep znotraj demokratične družbe za zaščito nacionalne varnosti (to je državne varnosti), obrambe, javne varnosti ali za zagotovitev preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja in pregona kriminalnih dejanj ali nedovoljene uporabe elektronskega komunikacijskega sistema iz člena 13(1) Direktive 95/46/ES.

50 Države članice imajo torej na podlagi člena 15(1) Direktive 2002/58 možnost, da določijo izjeme od splošne obveznosti, da zagotovijo zaupnost osebnih podatkov, ki jo imajo v skladu s členom 5 te direktive.

51 Nobena od teh izjem pa se ne nanaša na položaje, ki bi zahtevali uporabo civilnih sodnih postopkov. Nanašajo se namreč, po eni strani, na zaščito državne varnosti, obrambe in javne varnosti, ki so dejavnosti, značilne za države ali državne organe in tuje organe na področjih dejavnosti posameznikov (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Lindqvist, točka 43), in po drugi strani na pregon kriminalnih dejanj.

52 Zdi se, da se izjema o nedovoljeni uporabi elektronskega komunikacijskega sistema nanaša na uporabo, ki postavlja pod vprašaj celovitost ali samo varnost tega sistema, kot so primeri prestrezanja ali nadziranja komunikacij brez privolitve zadevnih uporabnikov iz člena 5(1) Direktive 2002/58. Tovrstna uporaba, ki na podlagi navedenega člena zahteva poseg držav članic, se ravno tako ne nanaša na položaje, ki lahko pripeljejo do civilnih sodnih postopkov.

53 Vendar pa je treba ugotoviti, da se naštevanje zgoraj navedenih izjem člena 15(1) Direktive 2002/58 zaključi z izključnim sklicevanjem na člen 13(1) Direktive 95/46. Vendar ta določba pooblašča tudi države članice, da sprejmejo ukrepe, ki omejujejo obveznost zaupnosti osebnih podatkov, kadar je ta omejitev potrebna za varstvo pravic in svoboščin drugih. Ker ne določajo, za katere pravice in svoboščine gre, je treba navedene določbe člena 15(1) Direktive 2002/58 razlagati tako, da izražajo voljo normodajalca Skupnosti, da se iz njihovega področja uporabe ne izključijo niti varstvo lastninske pravice niti položaji, v katerih avtorji skušajo doseči to varstvo v okviru civilnega sodnega postopka.

54 Zato je treba ugotoviti, da Direktiva 2002/58 ne izključuje možnosti za države članice, da določijo obveznost razkritja osebnih podatkov v okviru civilnega sodnega postopka.

55 Člena 15(1) te direktive pa v položajih, ki so v njem določeni, ni možno razlagati kot zavezujočega za države članice, da določijo tako obveznost.

56 Zato je treba preveriti, ali tri direktive, ki jih je navedlo predložitveno sodišče, nalagajo tem državam, da za zagotovitev učinkovitega varstva avtorske pravice določijo to obveznost.

Tri direktive, ki jih je navedlo predložitveno sodišče

57 Glede tega je treba najprej poudariti, da, kot je bilo navedeno v točki 43 te sodbe, skušajo direktive, ki jih je navedlo predložitveno sodišče, doseči, da države članice zlasti v informacijski družbi zagotovijo učinkovito varstvo intelektualne lastnine in še zlasti avtorske pravice. Vendar pa iz člena 1(5)(b) Direktive 2000/31, člena 9 Direktive 2001/29 in člena 8(3)(e) Direktive 2004/48 izhaja, da tako varstvo ne more prizadeti zahtev, povezanih z varstvom osebnih podatkov.

58 Res je, da člen 8(1) Direktive 2004/48 zahteva, da države članice zagotovijo, da lahko pristojni sodni organi v okviru postopkov v zvezi s kršitvijo pravice intelektualne lastnine in na podlagi utemeljene in sorazmerne zahteve vlagatelja odredijo, da se priskrbijo informacije o izvoru in distribucijskih omrežjih blaga ali storitev, ki kršijo pravico intelektualne lastnine. Vendar pa iz teh določb, ki jih je treba brati skupaj

z odstavkom (3)(e) istega člena, ne izhaja, da nalagajo državam članicam določitev obveznosti predložitve osebnih podatkov v okviru civilnega sodnega postopka za zagotovitev učinkovitega varstva avtorske pravice.

59 Z besedilom členov 15(2) in 18 Direktive 2003/31 in člena 8(1) in (2) Direktive 2001/29 se od držav članic ne zahteva, da določijo tovrstno obveznost.

60 Če členi 41, 42 in 47 Sporazuma TRIPS, na katere se sklicuje Promusicae in ob upoštevanju katerih je treba razlagati, če je to mogoče, pravo Skupnosti, ki ureja – kot je to primer določb, navedenih v okviru tega vprašanja za sprejetje predhodne odločbe – področje, za katerega se uporablja navedeni sporazum (glej v tem smislu sodbi z dne 14. decembra 2000 v združenih zadevah Dior in drugi, C-300/98 in C-392/98, Recueil, str. I-11307, točka 47, in z dne 11. septembra 2007 v zadevi Merck Genéricos – Produtos Farmacêuticos, C-431/05, ZOdl., str. I-7001, točka 35), zahtevajo učinkovito varstvo intelektualne lastnine in uvedbo pravice do sodnega varstva, da bi se ta lastnina spoštovala, pa ne vsebujejo določb, na podlagi katerih bi bilo treba zgoraj navedene direktive razlagati tako, da zavezujejo države članice, da določijo obveznost zagotovitve osebnih podatkov v okviru civilnega sodnega postopka.

Temeljne pravice

61 Poudariti je treba, da predložitveno sodišče v svojem predlogu za sprejetje predhodne odločbe navaja člena 17 in 47 Listine, ki se nanašata, prvič, na varstvo lastninske

pravice, zlasti intelektualne lastnine, in drugič, na pravico do učinkovitega pravnega sredstva. Upoštevati je treba, da s tem navedeno sodišče skuša izvedeti, ali razlaga treh navedenih direktiv – v skladu s katerimi države članice za zagotovitev učinkovitega varstva avtorske pravice niso dolžne določiti obveznosti zagotovitve osebnih podatkov v okviru civilnega sodnega postopka – ne pripelje do kršitve temeljne lastninske pravice in temeljne pravice do učinkovitega sodnega varstva.

62 V zvezi s tem je treba poudariti, da sta temeljna lastninska pravica, katere del so pravice intelektualne lastnine, kot je avtorska pravica (glej v tem smislu sodbo z dne 12. septembra 2006 v zadevi Laserdisken, C-479/04, ZOdl., str. I-8089, točka 65), in temeljna pravica do učinkovitega sodnega varstva del splošnih načel prava Skupnosti (glej v tem smislu predvsem sodbi z dne 12. julija 2005 v združenih zadevah Alliance for Natural Health in drugi, C-154/04 in C-155/04, ZOdl., str. I-6451, točka 126 in navedena sodna praksa, ter z dne 13. marca 2007 v zadevi Unibet, C-432/05, ZOdl., str. I-2271, točka 37 in navedena sodna praksa).

63 Ugotoviti pa je treba, da sporni položaj, glede katerega predložitveno sodišče zastavlja to vprašanje, poleg dveh zgoraj navedenih pravic sestavlja še ena temeljna pravica, in sicer tista, ki zagotavlja varstvo osebnih podatkov in torej zasebnega življenja.

64 V skladu z drugo uvodno izjavo Direktive 2002/58 je njen namen spoštovanje temeljnih pravic in upoštevanje načel, ki so priznana zlasti z Listino. Namen Direktive je predvsem zagotavljanje popolnega spoštovanja pravic, navedenih v členih 7

in 8 Listine. Člen 7 v bistvu ponovno navaja besedilo člena 8 Evropske Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950, ki zagotavlja pravico do spoštovanja zasebnega življenja, člen 8 Listine pa izrecno navaja pravico do varstva osebnih podatkov.

65 Tako ta predlog za sprejetje predhodne odločbe zastavlja vprašanje potrebne uskladitve zahtev, povezanih z varstvom temeljnih pravic, in sicer, po eni strani, pravice do spoštovanja zasebnega življenja, in, po drugi strani, pravic do varstva lastnine in do učinkovitega sodnega varstva.

66 Tehnike, ki omogočajo ugotovitev pravilnega ravnovesja med temi pravicami in interesi, so navedene po eni strani v sami Direktivi 2002/58 – s tem, da vsebuje pravila, ki določajo, v katerih primerih in v kakšnem obsegu je obdelava podatkov dopustna ter kakšno varstvo mora biti določeno – ter v treh direktivah, ki jih je navedlo predložitveno sodišče, v katerih so navedeni primeri, v katerih bi ukrepi, ki so bili sprejeti za varovanje v njih urejenih pravic, vplivali na varstvo osebnih podatkov. Po drugi strani bi morali ti mehanizmi izhajati iz sprejetja s strani držav članic nacionalnih določb, ki bi zagotavljale prenos teh direktiv in njihovo uporabo s strani nacionalnih organov (glej v zvezi z Direktivo 95/46 zgoraj navedeno sodbo Lindqvist, točka 82).

67 Določbe zgoraj navedenih direktiv so relativno splošne, ker jih je treba uporabljati v številnih različnih položajih, do katerih lahko pride v vseh državah članicah. Zato je logično, da vsebujejo pravila, ki dopuščajo državam članicam potrebno možnost proste presoje pri določitvi ukrepov prenosa, ki bi lahko bili prilagojeni različnim možnim položajem (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Lindqvist, točka 84).

68 Glede na to morajo države članice ob prenosu zgoraj navedenih direktiv paziti, da se oprejo na razlago teh direktiv, ki omogoča zagotovitev pravilnega ravnovesja med različnimi temeljnimi pravicami, varovanimi s pravnim redom Skupnosti. Organi in sodišča držav članic morajo ob uporabi ukrepov za prenos teh direktiv ne zgolj razlagati nacionalno pravo v skladu z direktivami, temveč tudi paziti, da se ne opirajo na tako razlago besedila teh direktiv, ki bi bila v nasprotju s temeljnimi pravicami ali z drugimi splošnimi načeli prava Skupnosti, kot je načelo sorazmernosti (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Lindqvist, točka 87, in sodbo z dne 26. junija 2007 v zadevi Ordre des barreaux francophones et germanophone in drugi, C-305/05, ZOdl., str. I-5305, točka 28).

69 Poleg tega je treba v zvezi s tem opozoriti, da je normodajalec Skupnosti v skladu z določbami člena 15(1) Direktive 2002/58 izrecno zahteval, da morajo države članice sprejeti vse ukrepe iz tega odstavka v skladu s splošnimi načeli zakonodaje Skupnosti, vključno s tistimi iz člena 6(1) in (2) EU.

70 Glede na vse zgoraj navedene preudarke je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da direktive 2000/31, 2001/29, 2004/48 in 2002/58 državam članicam ne nalagajo, da v primeru, kot je ta v postopku v glavni stvari, določijo obveznost sporočanja osebnih podatkov, da bi se zagotovilo učinkovito varstvo avtorske pravice v okviru civilnega sodnega postopka. Vendar pa pravo Skupnosti od navedenih držav zahteva, da ob prenosu zgoraj navedenih direktiv pazijo, da se oprejo na takšno razlago teh direktiv, ki omogoča zagotovitev pravilnega ravnovesja med temeljnimi pravicami, varovanimi s pravnim redom Skupnosti. Ob uporabi ukrepov za prenos teh direktiv

morajo organi in sodišča držav članic ne samo razlagati nacionalno pravo v skladu s temi direktivami, ampak tudi paziti, da se ne oprejo na tako razlago besedila teh direktiv, ki bi bila v nasprotju s temeljnimi pravicami ali z drugimi splošnimi načeli prava Skupnosti, kot je načelo sorazmernosti.

Stroški

71 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

Direktiva 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju), Direktiva 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski

družbi, Direktiva 2004/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine in Direktiva 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnem življenju in elektronskih komunikacijah) državam članicam ne nalagajo, da v primeru, kot je ta v postopku v glavni stvari, določijo obveznost predložitv osebnih podatkov, da bi se zagotovilo učinkovito varstvo avtorske pravice v okviru civilnega sodnega postopka. Vendar pa pravo Skupnosti od navedenih držav zahteva, da ob prenosu teh direktiv pazijo, da se oprejo na takšno razlago teh direktiv, ki omogoča zagotovitev pravilnega ravnovesja med temeljnimi pravicami, varovanimi s pravnim redom Skupnosti. Ob uporabi ukrepov za prenos navedenih direktiv morajo organi in sodišča držav članic ne samo razlagati nacionalno pravo v skladu s temi direktivami, ampak tudi paziti, da se ne oprejo na tako razlago teh direktiv, ki bi bila v nasprotju s temeljnimi pravicami ali z drugimi splošnimi načeli prava Skupnosti, kot je načelo sorazmernosti.

Podpisi